

Minna blickar först och sist dig följa.
Men om dina möten dem till svar,
är jag hastig, som en blirt, att dölja
mina ögon: och jag wet ej hwar.

Seer jag dig med andra flickor skämta,
då blir allting för mitt öga svart
jag vill ut, att andan återhämta;
jag vill fly: och wet liksom ej hwar.

Ofta ensam, när för dig jag glömmet
hela världen, faller jag i gråt;
ofta, när jag mig ett Eden drömmet,
gläder jag mig: och wet ej hwaråt.

Tänker mig den högsta jordens lycka,
som en flicka har för sitt begär;
tänker: En gång skall jag honom trycka
till mitt hjerta: ack! och wet ej när.

Tänker mig två själar, för hwarandra
skapade utaf en mild natur.
Dig jag wille wälja framför andra
till min make: ack! och wet ej hur.

Så skall hur och när och hwad mig qwälja,
och mig följa både bort och hem,
till dess ödet unnar mig att wälja
den jag älskar: — o! då hwet jag hwem.

SEDERSTEDEN,

Elmens och Granbergs Tryckeri, 1824.

GS 327

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Djupt i hafwet på demantehällen
Necken hwilar i grönan sal.
Nattens tårnor spänna mörka pellen
öfwer skog, öfwer berg och dal.
Qwällen herrlig står i swartan högtidskrud;
när och fjerran ej en susning, intet ljud
står det lugn öfwer nesden rår,
när hafwets lung ur gyllne borgen går.

Ägers döttrar honom sakteliga
gunga fram på den klara sjö.
Harpan ljud de gå så sorgerliga,
söla fjerran en wäg att dö.
Fast hans öga står åt dunkla himmelen;
ingen stjerna bådard nattens drottning än:
Greja smyckar sitt gyllne hår,
och Necken så sin sorg på harpan slår:

"O hwar dwäljs du, klaraste bland stjernor!
i den blånande stynningsstund?
Du, som fordom, en af jordens tårnor,
war min brud uti hafwets grund,
och, när hjertat brann wid mina ömma slag,
smög så skön och blyg de tjugande behag
mot min barm i den swala flod,
och gyllne harpan stum på wägen flod."

"Men dig Oden båd båt öfwer jorden
ewigt stråla från Cimles famn.

Med sin harpa sångarn enslig worden;
— qvar blott äger din bild, ditt namn;
Men en dag när Midgårdsormen reser sig,
Gudar wäpnas, allt förlofas — då hos dig
skall jag åter på wågor blå
för nya werldar gyllne harpan slå.”

Så den sorgsne. Men wid himlaranden
Greja huldt genom natten ler.
Ewigt på den guldbeströdda stranden
sina tårar hon glänsa ser.
Och sin wån på hafwet helsar hon så mild;
wågen speglar darrande den huldas bild;
Necken höres på böljan blå
så gladelig sin gyllne harpa slå.

Mattens tårnor, klara stjernor alla
gå till dans i den stilla qväll,
när de skära silfwertoner skalla
öfwer stranden från hån till hån.
Men när blodig Tagens drott i östern står,
blefnande och rådd den blida stjernan går;
sorgligt affsed hon blickar ner,
och gyllne harpan klingar icke mer.

Wid wäsen af den frösta ström,
som tyckes förlek, kärlek susa,
låt omma känslor dig förtjusar,
war lycklig, älska, njut och dröm.

Men wet, den under kärleks twång,
ack, hwilket twång; sig hunnit gifwa,
bör första känslan trogen blifwa;
ty hjertat älskar blott en gång.

Sitt lugn den aldrig återfår,
som med en trogen skönhet bryter:
om tusen band han sedan knyter,
skall ängren flyga i hans spår.

Ack nej! der bröst med bröst förent,
sig i hwarannans känslor stuter,
der hjertat utan måttnad njuter,
och nöjet är, som ljuset, rent.

Ungling! skall jag allt för dig försaka?
När jag ser dig, o hwad jag blir glad!
När du nalkas, håller mig tillbaka
någon ting: jag wet likwäl ej hwad.

Skild från dig, jag mycket, mycket äger
att förtro dig, som mitt hjerta rör;
men bredwid dig ej ett ord jag säger,
stammar endast: och wet ej hwarför.